

**Kateřina
Tučková**
Pevné hranice neexistují...

Mladá spisovatelka Kateřina Tučková zaujala již svým prvním románem Vyhánění Gerty Schnirch. Nyní vychází její druhý román, Žitkovské bohyně, který vypráví příběh z Bílých Karpat o magii, naší historii a bohyních, ženách obdařených výjimečnými schopnostmi. Křty knih proběhnou v Praze 29. 3. v Knihovně Václava Havla, v Brně 13. 4. na Skleněné louce.

Jste doktorandkou Ústavu pro dějiny umění na Univerzitě Karlově, pracujete jako nezávislá kurátorka a k tomu patříte k talentovaným současným autorům. Jak se vám to daří všechno skloubit dohromady? A kdo je vlastně Kateřina Tučková? Kurátorka, studentka, nebo spisovatelka?

Když se to takto napíše, tak to zní doopravdy akčně. Ale co se týče studia, už to tak horké není – končím a píšu disertační práci. A kurátorování výstav spolu s literaturou se dobře doplňuje, střídám organizační dny a pak ty, ve kterých vypínám telefon a soustředím se na psaní. Při dobré organizaci času se to dá zvládat všechno dohromady. A kým jsem nejraději? Nejraději jsem ponořená v příběhu, který zrovna píšu. Ale to je fiktivní svět, ve kterém by se člověk mohl i ztratit. Kontakt s realitou je nutný. A v realitě jsem spokojená, když jsem v kontaktu s výtvarným uměním.

Všemi svými aktivitami se pohybujete v uměleckých sférách, o kterých mnoho studentů humanitních oborů jenom sní. Co bylo vaším dětským snem? A jak moc se mu váš současný život blíží?

Dětských snů jsem měla spoustu. A byla mezi nimi i role spisovatelky. Jenže problém byl, že u nás na malém městě nikdo takový nebyl, zaměstnání „spisovatelka“ bylo zhruba stejně nereálné jako „kosmonaut.“ Navíc se u nás po základní nebo střední škole chodilo do TOSky (továrny obráběcích strojů), kde se dalo dosáhnout zajímavých pozic, jako je např. sekretářka. Můj život měl být nalinkovaný zhruba tímto směrem, ale změnilo se to díky pedagogům na střední škole. Otevřeli mi svět kultury a pak už jsem si za něm šla, i když studium dějin umění vypadalo vysoce neperspektivně. Myslím,

že moje rodina se utěšovala faktem, že do té TOSky mě snad vezmou i s diplomem z dějin umění.

Ve své předchozí knize jste se – na osudu Gerty Schnirch – věnovala problematice odsunu brněnských Němců, nyní zkoumáte fenomén Žitkovských bohyní, v obou případech je hlavní postavou žena, na kolik je pro vás toto ženské hledisko důležité?

Je to důležité, protože ženský prožitek světa umím, domnívám se, nahlédnout lépe než mužský. Proto jsou nositelkami mých příběhů ženy. Navíc, v obou případech šlo také o ryze ženský příběh, který mi vlastně diktovala historie. Z větší nebo menší části se to, o čem jsem psala, skutečně událo.

„Dětských snů jsem měla spoustu. A byla mezi nimi i role spisovatelky. Jenže problém byl, že u nás na malém městě nikdo takový nebyl, zaměstnání „spisovatelka“ bylo zhruba stejně nereálné jako „kosmonaut.“

Na příběhu Gerty mě zajímal fakt, jak křivda odsunu brněnských Němců zdevastovala život ženy, která na konci války byla teprve dvacetiletá a nesla vinu, přestože na válečném konfliktu neměla žádný podíl. Na příběhu rodu žitkovských bohyní mě zase fascinoval fakt, jak důležité byly tyto ženy pro kopanickou společnost a jak tvrdě byla jejich staletá předávaná tradice za normalizace utnuta.

Ví se o vás, že při tvorbě knih se detailně zabýváte historickým prostředím příběhů. Jak jste postupovala při psaní Žitkovských bohyní? Jaký je váš vztah k duchovnu a magii a jakou roli podle vás mystično hraje v dnešní technokratické době?

Důkladné studium je pro mě nezbytné – nejsem pamětník, příběhy vydobývám od těch, kteří události zažili nebo z archivů a odborných publikací. A je to zajímavá a pohlcující práce. Diktuje ji snaha sebrat a utřídit co

nejvíce faktů. Ale v případě rešerší pro Žitkovské bohyně jsem si uvědomila, že na faktech nestojí úplně všechno – že je něco i nad nimi. Duchovní svět, který má vlastní pravidla, svět, v němž se pohybují lidé, kteří jsou nositeli jiných, nepopsatelných schopností a zkušeností. Ve spojení s prací nad bohyněmi se mi stalo pár zvláštních náhod, které mě přesvědčily, že pevné hranice neexistují. A jsem za to ráda, myslím, že určitě rozšířily můj náhled na skutečnost.

Za Vyhánění Gerty Schnirch, která byla vaším prvním románem, jste byla oceněna mimo jiné cenou Magnesia Litera, jaký to mělo vliv na psaní vaší druhé knihy, necítila jste se pod tlakem z očekávání odborné i laické veřejnosti?

Ne, to snad ani nejde. Psaní je přirozený a intuitivní proces, nedá se u něj vylouženě kalkulovat. A proč taky. Mám ke svým knihám vztah jako k dětem – dala jsem jim, co jsem mohla, a z výsledku mám radost. Když se někomu nebudou líbit, nic se tím pro mě nezmění.

V dnešní době je papírová podoba knihy na ústupu a informace se smrskly do pár vět v titulcích novin nebo na sociálních sítích. Kdybyste měla čtenáře nalákat na četbu (nejen) vaší knihy, co byste jim vzkázala?

Ať si vzpomenou na to, jaké to bývalo, když jako malí hlтали dobrodružné romány, o kterých se jim i zdávalo, ať si vybaví, jaké to je dočítat knížku a vědět, že s jejím koncem ztratí svět, ve kterém se jim poslední dny tak moc líbilo! Ať si napustí vanu nebo zapadnou do pohodlného křesla a vezmou si do rukou něco, co je láká a co je může skrz proud slov vtáhnout do fascinujícího příběhu – třeba Žitkovských bohyní. Mimochodem, nevěřím, že je tištěná kniha na ústupu, myslím, že o takový požitek se nenechají lidé připraviti. S internetem, čtečkami a e-booky prostě jen vznikl další kanál, kterým se literatura může šířit.

Hana Vašátková

Kateřina Tučková:
Žitkovské bohyně
křest knihy
Skleněná louka | 13. 4.
www.katerina-tuckova.cz